

РЕШЕНИЕ

№ 135

гр. София, 01.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Камелия Първанова

Членове: Георги Иванов
Димитър Мирчев

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разглежда докладваното от Камелия Първанова Въззивно гражданско дело № 20221000501918 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и следв. от ГПК.

С решение № 260998/21.03.2022г, постановено по гр.д.№ 9908/2019г по описа на СГС, I ГО, е отхвърлен предявеният от Е. П. К. с ЕГН ***** против „Юробанк България” АД с ЕИК 000694749 и „Алетея 11” ООД с ЕИК 130119100 иск с правно основание чл.135, ал.1 от ЗЗД за обявяване за недействително спрямо ищцата на влязло в сила решение № 1119 от 13.06.2017г., по т.д. № 6450/2016г., по описа на СГС, ТО, VI-13 състав, като постановено в симулативен /привиден/ процес, като неоснователен. Отхвърлен е предявеният от Е. П. К. с ЕГН ***** против „Юробанк България” АД с ЕИК 000694749 и „Алетея 11” ООД с ЕИК 130119100 иск с правно основание чл. 124, ал.1 от ГПК, във вр. с чл.170 от ЗЗД и чл.171 ЗЗД, за установяване на несъществуването на ипотечно право в полза на „Юробанк България” АД, липсата на ипотечно правоотношение между Е. П. К. и „Юробанк България” ЕАД, по отношение на: ОФИС №1, находящ се в сутерена на жилищната сграда, СЕКЦИЯ №1, в гр. София, СО-район „****“, ул.“ ****” №**, състоящ се от едно офис помещение, склад и санитарен възел с площ 105,95 кв.метра, при съседни по нотариален акт: улица, мазета от №7 до №1., офис №2 и улица; заедно с принадлежащите идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, съставляващо урегулиран поземлен имот №1X-519 в квартал 170 по плана на гр.София, местност „****“, с площ от 2270 кв.метра, при съседни: улица, УПИ №VII и улица; ОФИС №2, находящ се в сутерена на гореописаната жилищна сграда, състоящ се от едно офис-помещение и санитарен възел, с площ от 42,8 кв. метра, при съседни по нотариален акт: улица, офис №1 и офис №3, заедно с принадлежащите идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, подробно описано по-горе; ОФИС №3, находящ се в сутерена в гореописаната жилищна сграда, състоящ се от едно офис-помещение и санитарен възел с площ 87,37 кв.метра, при съседни по нотариален акт: офис

№2, улица, коридор и мазета, заедно с 2,85% идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, подробно описано по-горе, като неоснователен. Осъдена е Е. П. К. да заплати на „Юробанк България“ АД на основание чл.78, ал.3 ГПК сторените пред СГС разноски от 300.00 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е обжалвано от Е. П. К., чрез адв.О. М. от САК, с доводи, че е неправилно. Възражава срещу приетото от съда, че не се установява, че притежава качеството кредитор по предявения на основание чл.135 ЗЗД Павлов иск, тъй като поддържа, че същото се обосновава от това, че е увредена не от неизпълнението на облигационно вземане, а от процесуални действия, предприети в хода на привидния процес. Позицията се на съдебна практика, че качеството на кредитор по Павловия иск има всяко трето лице, което без да е участвало в делото е обвързано от постановеното в привидния процес решение, в който главните страни, макар и да знаят и да могат да докажат съответните факти, имат такова процесуално поведение, което не дава възможност съответните факти да бъдат разкрити. Качеството на кредитор произтича от самия факт на обвързването на ищцата от постановеното в привиден процес увреждащо решение. Сочи, че не е твърдяла или поддържала, че е „кредитор“ въз основа на съществуващо облигационно вземане спрямо ответното дружество „Алетей 11“ ООД, а го е обосновала като „трето лице“, което без да е участвало в т.д. № 6450/2016г на СГС, ТО VI-13, е обвързано от постановеното в проведения привиден процес увреждащо решение.

Счита за неправилни изводите на съда за недоказаност на провеждането на симулативен процес с мотиви, че са участвали и двете страни, „Алетей 11“ ООД е депозирано отговор, в който е оспорило фактите и обстоятелствата, страните били представявани в съдебно заседание и извършили процесуални действия. Сочи, че привидността се установява от това, че „Алетей 11“ ООД не е направила надлежни възражения в процеса, че съдът е смесил реализирането на правото на участие в процеса и провеждането на симулативен съдебен процес. Банката не е представила всички релевантни за спора факти, а само избрани, представила е различни извлечения от сметки от тези, които са представени в заповедните производства, дружеството не е оспорило извършените цесии, поради което не е било установено действителното правно положение.

По приетото, че липсва увреждане спрямо нея, тъй като процесните имоти не са били продадени в хода на изпълнителното производство, възражава с доводи, че увреждането е със самото постановяване на оспорваното решение по привидния процес.

По отношение на отхвърлената искова претенция по чл.124, ал.1 ГПК във вр. с чл.170 ЗЗД и чл.171 ЗЗД излага доводи, че към деня на учредяването на ипотеката, както и в периода на осъществяването на неписаните цесионни договори, не е била собственик на процесните имоти, не е била страна в правоотношението между банката и нейния длъжник, поради което има качеството на трето лице, имащо интерес да повдигне възражение във връзка с ипотеката. Сочи, че съгласно чл.142 ЗЗД отговарящият за чужд дълг може да повдигне и обоснове всички възражения, произтичащи от съществуването и развитието на правоотношението между кредитора и длъжника, включително и когато длъжникът се е отказал от тези възражения или е признал своето задължение. Счита, че съдът е игнорирал факта, че при сключване на цесията на 5.09.2008г едно и също лице е участвало като представител на цедента и на цесионера, което е недопустимо и в нарушение на чл.51 от ЗКИ. Поддържа, че съдът не се е произнесъл относно действителността на договора за цесия от 5.09.2008г, който е бил носител на ипотечното право в периода 5.09.2008г до 20.12.2012г., дали може ипотечното право да съществува отделно от вземането, което обезпечава.

Претендира, че е установила качеството си на кредитор по смисъла на чл.135 ЗЗД, че праводатЕ.та й е придобила правото на собственост върху описаните имоти преди началото на спора по т.д.№ 6450/2016г на СГС, ТО, същата е трето лице, което не е участвало в посоченото дело, но е обвързано от правните последици, произтичащи от постановеното по

това дело решение по привиден /симулативен/ процес, тъй като не е издирено действителното правно положение между страните. След сключване на нищожния договор за цесия между банката и „Бългериън Ритейл Сървисиз“ АД, банката е изгубила качеството си на кредитор на „Алетей 11“ ООД по договор за банков кредит, не притежава ипотечно право върху процесните имоти. Предприетите действия за завеждане на търговското дело и постановеното решение увреждат ищцата.

Сочи, че искът по чл.124, ал.1 пр. последно от ГПК, вр. с чл.171, ал.1 ЗЗД и чл.170 ЗЗД е основателен, тъй като е установено, че договорът за цесия от 5.09.2008г не е вписан в имотния регистър и е създадена неизвестност на ипотекарния кредитор, което е специално основание за последваща недействителност на извършеното вписване, от което следва извод и за несъществуването на ипотечното право.

Претендира да се отмени обжалваното решение и да се уважат исковите претенции. В писмената защита на процесуалния представител на въззивницата се поддържат изложените доводи във въззивната жалба.

Ответната страна-„Юробанк България“ АД, представлявана от юрисконсулт Бр.П., е оспорила въззивната жалба с доводи, че е неоснователна. Излага доводи, че ищцата няма активна процесуална легитимация да предяви Павлов иск, тъй като не е кредитор, не е увредена, не е налице симулативен процес и не е налице знание за увреждане. Знаела е, че придобива имоти, върху които има учредена ипотека. Соци, че праводатЕ.та на ищцата Е. Н. И. е станала съдружник в „Алетей 11“ ООД на 14.02.2013г. Соци, че датите на предварителните договори не са достоверни.

Възразява и срещу доводите във въззивната жалба за наличие на симулативен съдебен процес. Ищцата не е страна по договор за кредит поради което не е била страна и в иския процес между банката и кредитополучателя, в който сочи, че от процесуалните действия на страните се установява, че не е налице симулация. Соци, че не е налице недействителност на цесиите и заинтересовано лице за нарушението по чл.52 ЗКИ могат да бъдат само кредитори на банката или акционери, а не длъжници.

Относно исковата претенция по чл.171 ЗЗД и чл.170 ЗЗД вр. с чл.17 от Правилника за вписване се поддържа, че договорната ипотека е надлежно и валидно учредена, че с нея се обезпечава вземане на банката, че не е погасена по смисъла на чл.175 ЗЗД, че двете цесии са били съобщени на длъжника-кредитополучател по договора за кредит, учреденото обезпечение не е погасено. Неспазването на изискването на чл.171 ЗЗД не води до погасяване на ипотека, а само до непротивопоставимост на ипотека на трети добросъвестни лица, които имат право и интерес от възражения дали вземането на цесионера е привилегировано. Излага доводи, че въззивницата е придобила имотите след втората цесия, която е сключена на 20.12.2012г, не е трето добросъвестно лице, което да може да се позовава на липсата на противопоставимост на прехвърлената ипотека, а и същото не е равнозначно на несъществуването на ипотечното право. Ипотека следва имотите, независимо в чия собственост са те. Последвалите вписвания на прехвърляне на собственост, вписани вещни тежести са непротивопоставими на ипотекарния кредитор.

Претендира да се остави без уважение въззивната жалба и да се присъдят направените по делото разноски.

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок, от надлежна страна и срещу обжалваем съдебен акт, поради което е допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Ищцата по делото-Е. П. К. е посочила в иската молба, че е единствена наследница на майка си Е. Н. И. и е придобила чрез наследствено правопримство правото на собственост върху следните недвижими имоти: ОФИС №1, находящ се в сутерена на жилищната сграда, СЕКЦИЯ №1, в гр. ***, ***, „****“, ул. „****“, състоящ се от едно офис

помещение, склад и санитарен възел с площ 105,95 кв.метра, при съседни по нотариален акт: улица, мазета от №7 до №11, офис №2 и улица; заедно с принадлежащите идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, съставляващо урегулиран поземлен имот №1X-519 в квартал 170 по плана на гр.***, местност „***“, с площ от 2270 кв.метра, при съседни: улица, УПИ №VII и улица; ОФИС №2, находящ се в сутерена на гореописаната жилищна сграда, състоящ се от едно офис-помещение и санитарен възел, с площ от 42,8 кв. метра, при съседни по нотариален акт: улица, офис №1 и офис №3, заедно с принадлежащите идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, подробно описано по-горе; ОФИС №3, находящ се в сутерена в гореописаната жилищна сграда, състоящ се от едно офис-помещение и санитарен възел с площ 87,37кв.метра, при съседни по нотариален акт: офис №2, улица, коридор и мазета, заедно с 2,85% идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, подробно описано по-горе.

На 03.06.2008г. „Алетея 11“ ООД, в качеството на продавач, е сключило с Е. Н. И.– майка на ищцата, в качеството на купувач, предварителни договори за продажба на цитираните имоти. Тъй като в уговорените в предварителните договори срокове, нотариално прехвърляне на правото на собственост не е извършено от продавача, Е. Н. И. е предявила против „Алетея 11“ ООД три иска за сключване на окончателен договор за всеки от имотите, които са уважени и предварителните договори са били обявени за окончателни съгл. чл.19, ал.3 ЗЗД.

В деня на подписването на предварителните договори за продажба на- 03.06.2008г., продавачът по предварителните договори и втори ответник по настоящия иск - „Алетея 11“ ЕООД, в качеството на кредитополучател, е сключил договор за банков кредит с първия ответник - “Юробанк И Еф Джи България” АД /сега - „Юробанк България“ АД/ за сумата от 320 000 швейцарски франка. Ищцата е навела доводи, че съдържанието на договора за кредит е едностранчиво, непрецизно и изцяло увреждащо правата на кредитополучателя. В договора за банков кредит липсвал ясен, справедлив и честен механизъм за определяне и, респективно, за изменение на лихвите и другите акцесории, формиращи стойността на вземанията на банката-кредитор, което е обуславяло непрогнозируемост на стойността на евентуално претендираните от кредитора вземания.

Вземанията на ответната банка по договора за банков кредит били обезпечени чрез учредяване на първа по ред ипотека върху изброените по-горе недвижими имоти - три офиса, находящи се в една и съща сграда. В т.3 от НА за учредяване на договорна ипотека №198, том III, рег.№ 2028, дело №560/2008г. страните по договора са уговорили, че при евентуално неизпълнение, вземането на банката за отпуснатия кредит да стане изцяло и „предсрочно изискуемо“, което да настъпи автоматично, без да е необходимо каквото и да е волеизявление на страните.

С договор за цесия от 05.09.2008г. банката е прехвърлила всички свои вземания, произтичащи от договора за банков кредит, сключен с „Алетея 11“ ООД на 03.06.2008г., на „Бългериън Ритейл Сървисиз“ АД, като част от пакет вземания в швейцарски франкове по изрично посочени договори за кредит. Едно и също лице П. Н. Д. е участвало като представител и на двете страни, което е в противоречие с чл.51 Закона за кредитните институции. За извършената цесия банката не е уведомила кредитополучателя-длъжник “Алетея 11” ООД, както и в нарушение на чл.171 от ЗЗД и чл.17 от ПВ, и на чл.63, т.7 от Закона за кадастъра и имотния регистър, не е вписала сключения договор за цесия в имотния регистър, от което е произтекла неизвестност за личността на новия кредитор по обезпеченото с ипотека вземане.

На 20.12.2012г. цесионерът по първоначалния договор за цесия е прехвърлил с нов договор обратно на цедента придобитите през 2008г. вземания, което също не е било съобщено от цедента на кредитополучателя-длъжник и прехвърлянето не е било вписан в

имотния регистър.

Със заявление за издаване на заповед за изпълнение, въз основа на което е образувано гр.д.№ 6749/2013г., по описа на СРС, ГО, 29-ти състав, банката е твърдяла, че предсрочната изискуемост на банковия кредит към „Алетей 11“ООД е настъпила на 1.07.2012г., което заявление е било оставено без уважение. През 2014г. банката отново е депозирала заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение с твърдение за настъпилата предсрочна изискуемост на банковия кредит към „Алетей 11 “ООД. Въз основа на това заявление е образувано гр.д. № 27430/2014г., по описа на СРС, ГО, 90-ти състав, което също е било оставено без уважение. В исковата молба от 2016г. против „Алетей 11“ ООД, въз основа, на която е образувано т.д.№6450/2016г. на СГС, ТО, VI-13 състав, „Юробанк България“ АД е заявила различна дата на предсрочна изискуемост-19.01.2015г., за разлика от предходните две заповедни производства. Исковите претенции са били уважени с решение №1119 от 13.06.2017г., постановено по т.д.№6450/2016г. на СГС, ТО, VI-13 състав, което не е обжалвано и е влязло в сила на 4.10.2017г. Ответникът по делото „Алетей 11” ООД не е упражнил правото си на материалноправна защита, не е релевирал възражения за извършените цесии, а ищецът не е посочил двете проведени заповедни производства. Изложила е доводи, че проведеният процес е „привиден процес”, по смисъла на Решение №1016/31.03.2005г., пост. по г.д.№1.98/2003г., II-ро г.о. на ВКС.

За изпълнение на решението №1119 от 13.06.2017г., постановено по т.д.№6450/2016г. на СГС, ТО, VI-13 състав, на 03.07.2018г. е издаден изпълнителен лист, въз основа на който е било образувано изпълнително производство по изпълнително дело №20188630401750, по описа на ЧСИ С. Х., с рег. № *** с вискател „Юробанк България” АД и длъжник „Алетей 11” ООД. Изпълнението е насочено единствено и само върху описаните по-горе недвижими имоти и същите са изнесени на публична продан.

Ищцата е претендирала на основание чл.135, ал.1 ЗЗД по отношение на ответниците „Юробанк България” АД и „Алетей 11” ООД да се обяви за недействително спрямо нея влязло в сила решение № 1119 от 13.06.2017г., по т.д. № 6450/2016г., по описа на СГС, ТО, VI-13 състав, като постановено в симулативен /привиден/ процес, както и отрицателен установителен иск с правно основание чл. 170 от ЗЗД срещу „Юробанк България“ АД, да се установи несъществуването на ипотечно право в полза на банката, респ. липса на валидно ипотечно правоотношение между ищцата и банката по отношение на процесните недвижими имоти.

Ответникът „Юробанк България” АД е възразил, че искът по чл.135 ЗЗД е недопустим, тъй като липсва активна процесуална легитимация на ищцата. В условията на евентуалност предявените икове са оспорени като неоснователни. Изложил е доводи, че ищцата няма качество на кредитор, няма вземане срещу ответниците, не е страна в облигационното отношение по договора за банков кредит. За ищцата не е настъпило и увреждащо действие. Заявил е, че с влязлото в сила съдебно решение № 1119 от 13.06.2017., постановено по т.д. № 6450/2016г. по описа на СГС, ТО, VI-13 състав на СГС, се установява със СПН вземането на банката и неговите размери.

По отношение на отрицателния установителен иск, че в нейна полза не съществува ипотечно право за процесните имоти сочи, че за обезпечаване вземане на банката надлежно и валидно е била учредена ипотека, която не е погасена по смисъла на чл.175 от ЗЗД. Не оспорва обстоятелството, че вземането е цедирано на трето лице, което впоследствие е цедирало вземането на банката, като двете цесии са съобщени на кредитополучателя по договора за кредит. Учреденото обезпечение съществува и не е погасено. Изложил е доводи, че дали са спазени изискванията на чл.171 от ЗЗД за вписване би имало значение не за действителността на сдЕ.та и не в отношенията между страните, а единствено по отношение на трети лица, като се позовава на съдебна практика. Соци, че ищецът, като ипотекарен длъжник по договора за банков кредит, няма възможност да се ползва от разпоредбата. Не е

трето добросъвестно лице, което може да се позовава на липсата на противопоставимост на прехвърлената ипотека по отношение на негови права.

Ответното дружество „Алетея 11“ ООД, не е ангажирало становище по исквете.

С обжалваното решение съдът е отхвърлил като неоснователни исквите претенции, като е приел, че ищцата няма качество на кредитор, че исквият процес не е симулативен и, че ипотечното право съществува.

Фактическа обстановка е правилно установено от първоинстанционния съд и е следната:

Безспорно между страните по делото е, а и от представеното по делото удостоверение за наследници изх.№206/17.02.2015г., издадено от СО, район „Младост“, е, че ищцата Е. П. К. е дъщеря и единствен наследник по закон на Е. Н. И., починала на 07.02.2015г.

Видно от представения Нотариален акт за покупко-продажба №197, том III, н.д. №559/2008г. на нотариус Ц. Д. с рег.№*** от НК, се установява, че на 03.06.2008г. ответното „Алетея 11“ ЕООД, представлявано от управителя М. М. П., закупило от „Информационни бизнес технологии“ ООД следните недвижими имоти: а/ОФИС №1, находящ се в сутерена на жилищната сграда, СЕКЦИЯ №1, в гр. ***, ***, „****“, ул.****“, състоящ се от едно офис помещение, склад и санитарен възел с площ 105,95 кв.метра, при съседни по нотариален акт: улица, мазета от №7 до №11, офис №2 и улица; б/ ОФИС №2, находящ се в сутерена на гореописаната жилищна сграда, състоящ се от едно офис-помещение и санитарен възел, с площ от 42,8 кв. метра, при съседни по нотариален акт: улица, офис №1 и офис №3, заедно с принадлежащите идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, подробно описано по-горе; в/ ОФИС №3, находящ се в сутерена в гореописаната жилищна сграда, състоящ се от едно офис-помещение и санитарен възел с площ 87,37 кв.метра, при съседни по нотариален акт: офис №2, улица, коридор и мазета, заедно с 2,85% идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, за сумата от 218 000.00 лв., която продавачът заявил, че ще му бъде заплатена от кредит, отпуснат на купувача „Алетея 11“ ЕООД от „Юробанк и Еф Джи България“ АД, след учредяване на договорна ипотека върху гореописаните имоти в полза на банката.

С договор за банков кредит, продукт „Бизнес помещения“ №BL1797 от 13.06.2008г., сключен между „Юробанк и Еф Джи“ АД АД и „Алетея 11“ ЕООД, банката се е задължила да предостави на ответното дружество кредит в размер на 320 000 шв. франка за закупуване на Офис 1 с площ 105,95 кв.м., Офис 2 състоящ се от едно офис-помещение и санитарен възел, с площ от 42,8 кв. метра, и Офис 3 с площ от 87,37 кв.м. и трите находящи се в жилищна сграда Секция №1 в гр. София, СО-район „Лозенец“, ул. „Галичица“, а дружеството кредитополучател се е задължило да върне кредита в срок от 240 месеца. В чл.7, ал.1 от кредитния договор е уговорено, че за обезпечаване на вземанията на банката кредитополучателят учредява ипотека върху трите офиса, чието закупуване се финансира с банковия кредит.

От нотариален акт за учредяване на договорната ипотека върху недвижими имоти №198 том III, н.д. №560 от 03.06.2008г. на нотариус Ц. Д., с рег. №*** от НК, се установява, че на 03.06.2008г. ответното дружество-„Алетея 11“ ЕООД, като кредитополучател и собственик на ипотекираните имоти, учредило в полза на „Юробанк и Еф Джи България“ АД договорна ипотека върху следните недвижими имоти: а/ОФИС №1, находящ се в сутерена на жилищната сграда, секция 1, в гр.София, СО-район „Лозенец“, ул.„ Галичица“, състоящ се от едно офис помещение, склад и санитарен възел с площ 105,95 кв.метра, при съседни по нотариален акт: улица, мазета от №7 до №11, офис №2 и улица; б/ ОФИС №2, находящ се в сутерена на гореописаната жилищна сграда, състоящ се от едно офис-помещение и санитарен възел, с площ от 42,8 кв. метра, при съседни по нотариален акт: улица, офис №1 и офис №3, заедно с принадлежащите идеални части от общите части на сградата и от правото

на строеж върху мястото, подробно описано по-горе; в/ ОФИС №3, находящ се в сутерена в гореописаната жилищна сграда, състоящ се от едно офис-помещение и санитарен възел с площ 87,37 кв.метра, за обезпечаване на вземанията на банката по договорът за банков кредит от 03.06.2008г. в размер на 320 000 шв.франка. Ипотеката е вписана в Служба по вписванията като Акт №68, том XXXVII, рег.№38810 от 03.06.2008г., като е подновена по заявление на „Юробанк България“ АД от 30.05.2018г.

С договор за цесия от 5.09.2008г. „Юробанк и Еф Джи България“ АД е прехвърлила свои вземания, изброени в приложение №1 и приложение №2, заедно с всички обезпечения и привилегии на „Бългериън Ритейл Сървисиз“ АД, в това число и вземането към „Алетей 11“ ЕООД, който договор не е вписан. На 20.12.2012г. „Бългериън Ритейл Сървисиз“ АД е прехвърлило обратно на „Юробанк и Еф Джи България“ АД придобитите през 2008г. вземания, заедно с всички обезпечения, привилегии и други принадлежности.

С уведомление от 10.08.2015г., връчено чрез нотариус Валери Манчев, с рег.№ 053 от НК по реда на чл.50, ал.4 ГПК, „Юробанк България“ АД е уведомило „Алетей 11“ ООД, че вземанията по договор за банков кредит продукт „Бизнес помещения“ №BL1797 от 03.06.2008г. са прехвърлени с договор за цесия на „Бългериън Ритейл Сървисиз“, както и че с договор за прехвърляне на вземания от 20.12.2012г., „Бългериън Ритейл Сървисиз“, е прехвърлило обратно на „Юробанк И Иф Джи България“ АД всички свои вземания, произтичащи от договор за банков кредит продукт „Бизнес помещения“ №BL1797/ 03.06.2008г., заедно с всички обезпечения и принадлежности.

С разпореждане от 25.02.2013г. постановено по ч.гр.д.№6749/ 2013г. по описа на СРС, ГО, 29 състав, заповедният съд е отхвърлил заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК, подадено от „Юробанк България“ АД срещу „Алетей 11“ ООД, въз основа на извлечение от сметка по договор за банков кредит от 03.06.2008г. за сумата 332 883,43 шв. франка, както и договорна лихва от 30 766,07 шв. франка. Видно от приложено ч.гр.д.№27430/2014г. по описа на СРС, ГО, 90-ти състав, се установява, че по реда на чл.417, т.2 ГПК „Юробанк България“ АД е депозирало заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист срещу „Алетей 11“ ЕООД за вземания по договор за банков кредит продукт „Бизнес помещения“ №BL1797/ 03.06.2008г. в общ размер 442 572, 70 шв. франка, като с разпореждане от 27.05.2014г., постановено ч.гр.д.№27430/2014г. по описа на СРС, ГО, 90-ти състав, заявлението е отхвърлено поради липса на доказателства за платена държавна такса.

Безспорно между страните е, че наследодателката на ищцата-Е. Н. И. е завела три иска за сключване на окончателен договор за покупко – продажба на основание чл. 19, ал.3 от ЗЗД против ответното „Алетей 11“ ООД относно гореописаните три офиса. С решение от 26.11.2014г., постановено по гр.д.№15113/2013г. по описа на СГС, ГО, 1-ви състав, предварителният договор за покупко-продажба, сключен на 03.06.2008г., между на „Алетей 11“ ООД и Е. Н. И. относно офис №2, с площ от 42,08 кв.м., находящ се в сутерена на жилищната сграда, СЕКЦИЯ №1, в гр. ***, ***, ***, ул. **** е обявен за окончателен. С решение №5729/4.08.2015г. постановено по гр.д.№12955/2013г. на Софийски градски съд, ГО, 11-ти състав, предварителният договор за покупко-продажба, сключен на 03.06.2008г., между на Алетей 11“ ООД и Е. Н. И. за офис №1 с площ от 105,95 кв.м., находящ в гореописаната жилищна сграда, е обявен за окончателен. С решение от 29.10.2015г., постановено по в.гр.д.№3063/2014г. на Апелативен съд София, ГО, I състав, е отменено решение от 06.01.2015г. по гр.д.№12954/2013г. на СГС, ГО, I -6 състав, с което е отхвърлен предявен от Е. Н. И. против „Алетей 11“ ООД иск с правно основание чл.19, ал.3 ЗЗД, като предварителният договор за продажба, сключен на 03.06.2008г. между на „Алетей 11“ ООД и Е. Н. И., за офис №3, състоящ се от едно офис-помещение и санитарен възел с площ 87,37 кв.метра, находящ се в жилищната сграда, секция №1, в гр. ***, ***, ***, ул. ****, е обявен за окончателен, като решението е влязло в сила на 30.11.2016г.

При справка по партида на „Алетей 11“ ООД с ЕИК 1301.9100 по реда на чл.23, ал. 6 от ЗТРРЮЛНЦ се установява, че праводатЕ.та на ищцата – Е. Н. И. е приета като съдружник в ответното „Алетей 11“ООД на 14.02.2013г. с размер на дялово участие 200лв. от капитала на дружеството, възлизащ на 5000 лв.

От приложеното т.д. № 6450/2016г. по описа на СГС, ТО, VI-13 състав, се установява, че предмет на делото са били обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 430 ал. 1 от Търговския закон, чл. 430 ал. 2 ТЗ и чл. 92 от ЗЗД, чл. 285 предл. второ ЗЗД и чл. 309а ТЗ, предявени от „Юробанк България“ АД срещу „Алетей 11“ ЕООД за сумата 332 883,43 шв. франка главница по договор за банков кредит продукт „Бизнес помещения“ №BL1797/ 03.06.2008г., 128 515.23 шв. франка възнаградителна лихва за периода 21.02.2012г. до 09.08.2016г., 28 521 шв. франка мораторна лихва за периода 21.01.2012г. до 09.08.2016г., 1216,01лв. имуществена застраховка и 60лв. нотариална такса. В срока по чл.367 от ГПК ответното дружество „Алетей 11“ ЕООД е депозирало писмен отговор на исковата молба, като е навело възражение относно нередовно съобщаване на извършената цесия на длъжника, както и възражение за изтекла погасителна давност. В открито съдебно заседание, проведено на 01.03.2017г., страните са били представлявани от процесуални представители, приет е доклад по чл.146 ГПК, както и писмени доказателства, представени от ищеца. Процесуалният представител на „Алетей 11“ ЕООД е поддържал, че извършените цесии не са произвели действие спрямо длъжника. С постановеното решение №1119 от 13.06.2017г. по т.д. № 6450/2016г. по описа на СГС, ТО, VI-13 състав, „Алетей 11“ ООД е осъдено да заплати на „Юробанк България“ АД, както следва: на основание чл. 430 ал. 1 ТЗ сумата 323294,26 швейцарски франка – задължение по договор за банков кредит продукт „Бизнес помещения“ № BL 17097/03.06.2008 г. и Анекс № 3/02.06.2010 г., като искът за сумата 9589,17 швейцарски франка е отхвърлен като погасен по давност, на основание чл. 430 ал. 2 ТЗ сумата 62297,09 швейцарски франка – възнаградителна лихва за периода 10.08.2013 г. – 05.11.2015 г. като искът, за разликата в това число и за сумата 44677,37 швейцарски франк, е отхвърлен като погасен по давност за периода 21.01.2012 г. – 09.08.2013 г., включително; на основание чл. 92 ЗЗД сумата 4018,75 швейцарски франка – неустойка за периода 28.07.2015 г. – 09.08.2016 г. като искът, за разликата до пълния предявен размер в това число и за сумата 338,89 швейцарски франка за периода 21.06.2012 г. – 15.02.2013 г., е отхвърлен като погасен по давност, на основание чл. 285 предл. второ ЗЗД сумата от 1216,01 лв. – заплатени застрахователни премии за периода 05.06.2013 г. – 09.08.2016 г.

Срещу решение по т.д. № 6450/2016г. по описа на СГС, ТО, VI-13 състав е депозирана въззивна жалба вх.№092271 от 10.07.2017г. от „Алетей 11“ ООД, представлявано от управителя М. М. П.. С разпореждане №19728 от 21.11.2017г. на основание чл.262, ал.2, т.2 ГПК вр. 261, т.4 ГПК, е върната въззивна жалба вх.№092271 от 10.07.2017г., поради това, че не са изпълнени дадените от съда указания за отстраняване на нередовности и внасяне на дължимата държавна такса от 14 033,11лв. по сметка на САС, което е обжалвано и потвърдено с определение № 931/19.03.2018г, постановено по в.ч.гр.д. № 1116/2018г на САС. Решение №1119 от 13.06.2017г. по т.д. № 6450/2016г. по описа на СГС, ТО, VI-13 състав е влязло в сила на 19.04.2018г и е издаден изпълнителен лист от 3.07.2018г в полза на „Юробанк България“ АД за присъдените суми.

Въз основа на изпълнителен лист от 03.07.2018г. е образувано изпълнително производство по изпълнително дело №20188630401750, по описа на ЧСИ С. Х., рег. №*** от КЧСИ, с вискател „Юробанк България“ АД и длъжник „Алетей 11“ООД, като за периода 22.03.2019г. – 22.04.2019г. изпълнението е насочено върху процесните имоти.

Въз основа на установената фактическа обстановка, въззивният съд приема от правна страна следното:

Предявена е искова претенция по чл.135 ЗЗД за установяване на недействителност

спрямо ищцата по отношение на ответниците „Юробанк България“ АД и „Алетея 11“ ООД на влязло в сила решение № 1119 от 13.06.2017г., по т.д. № 6450/2016г., по описа на СГС, ТО, VI-13 състав, като постановено в симулативен /привиден/ процес. Във фактическия състав на иска влиза съществуващо вземане, действие или сдЕ., увреждащи удовлетворяването му, знание на длъжника, а при възмездност и на третото лице. Съдебната практика-решение № 927/17.12.1960 г., постановено по гр. д. № 7857/1960 г. по описа на ВС РБ, IV г. о.; тълкувателно решение № 106/07.09.1964 г., постановено по гр. д. № 76/1964 г. на ОСГК на ВС на РБ; тълкувателно решение № 25/25.05.1969 г. по гр. д. № 23/1969 г. на ОСГК на ВС; решение № 1024 от 6.11.2008 г. на ВКС по гр. д. № 2740/2007 г., III г. о. приема, че е допустимо с иск по чл.135 ЗЗД да се атакува симулативен съдебен процес и съдебно решение, постановено между длъжника и трето лице, с което се увреждат интересите на кредитора. В същия смисъл е и теорията-„Българско гражданско процесуално право“, десето издание, 2020г, изд.Сиела Норма АД, Ж.Сталев и колектив автори, стр.507 и стр.743/. Уважаването на иска води до относителна недействителност на атакувания акт, освобождава го от увреждащата го сила на измамливо издействаното решение.

Основният спорен въпрос, срещу който са наведени възражения във въззивната жалба, е относно качеството на ищцата, дали същата е „кредитор“ по отношение на ответниците. За да има едно лице качеството на кредитор следва да има вземане спрямо друго лице, като качеството не може да се обуслови само от това, че са извършени процесуални действия, предприети в хода на привиден процес. Качеството на кредитор не се обуславя и от това, че ищцата е трето лице, което не е участвало в делото, а е обвързано от постановеното в привидния процес съдебно решение. Извършването на тези процесуални действия и обвързаността на ищцата от постановеното решение касаят твърдението за увреждане от този процес, но не й придават качество на кредитор.

Към датата на образуване на производството по т.дело № 645-/2-16г по описа на СГС, ТО, VI-13 с-в, а именно 10.08.2016г., Е. П. К. не е имала съществуващо вземане от „Алетея 11“ ООД, тъй като облигационното правоотношение по сключения предварителен договор с нейната наследодатЕ. Е. Н. И. е приключило с влизане в сила на постановените съдебни решения в производствата по чл.19, ал.3 ЗЗД, с които предварителните договори са обявени за окончателни. В периода 26.11.2014г до 29.10.2015г наследодатЕ.та на ищцата Е. И. е придобила собствеността върху процесните имоти, което предхожда датата на образуване на исковото производство-10.08.2016г. Към тази дата тя не е имала притезание към продавача по предварителните договори-„Алетея 11“ ООД, както и е имала знанието, че придобива собственост върху ипотекирани имоти в полза на банката.

Относно твърденията за проведен симулативен процес по т.д. № 645-/2-16г по описа на СГС, ТО, с който е увредена въззивницата-ищца следва да се разгледа процесуалното поведение на страните в него. Постановеното решение в симулират процес е плод на злоупотреба с правото на иск, а и е неправилно. Страните по симулативен процес целят да прикрият с него действителното правно положение, като доказателствената тежест се носи от ищцата по иска. При организиран симулативен процес целта на насрещните страни е създаване на привидни правни последици, настъпването на които в действителност не желаят и именно това е, което третото лице трябва да докаже. Възможно е да водят делото с цел постановяване на резултат, който облагодетелства и двете страни, само една от тях или дори трето лице, или дори и да не облагодетелства когото и да е, да целят увреждане на личната или имуществена сфера на трето лице. В практиката са приети напр. следните случаи за организиран симулативен процес - когато вискателят търси принудително изпълнение, макар да знае, че няма вземане, използвайки формално наличното изпълнително основание или, когато се предяви несъществуващо вземане, а насрещната стана и в двата примера не оспори, или макар и формално оспорила, не развие никакви конкретни правни доводи и фактически възражения, като единствената цел е постановяване на осъдително решение, при ясното съзнание и у двете несрещни страни, че то не отговаря на

действителното правно положение.

В съдебното производство са участвали и двете страни- „Юрибанк България” и „Алетея”ООД, като е разгледан иск за дължимост на вземанията по договор за банков кредит, обезпечен с ипотека. Процесуалните представители на страните са навели възражения, които са разгледани от съда. Дали са били релевиращи всички възможни такива /относно цесиите/, не може да обуслови извод за привидност и симулация на техните действия. Действително, участието на страните в процеса не се приравнява на липса на симулативен процес, но от приложеното съдебно производство се установява, че в него е разгледан иск за вземане на банката по договор за банков кредит, а не за несъществуващо вземане върху формално налично основание, налице е проведено оспорване от ответната страна с развитие на правни доводи, от което не може да се направи извод, че процесът и постановеното решение не отговарят на действителното правно положение, а и със същото е уважена частично исковата претенция, а не изцяло, като е уважено направено възражение от ответника за изтекла давност. От това следва, че страните не са имали процесуално поведение, насочено към постановяване на съдебно решение, което е несъответно на действителното оправно положение, не е организиран симулативен процес, с което да е нарушена нормата на чл.3 ГПК, която задължава участващите в съдебните производства да упражняват процесуалните си права добросъвестно и съобразно добрите нрави, както и да изнасят пред съда само истината. С решението не са определени неправилно правата на страните във вреда на ищеца поради проявено умишлено или небрежно бездействие от страна на длъжника по установяване и защита на действителните му права.

Относно твърдяното увреждане на ищцата следва да се съобрази, че същото не е възникнало с постановяване на осъдителното съдебно решение за установяване на вземането на банката спрямо кредитополучателя, а наложената ипотека върху процесните имоти, придобити впоследствие от наследодателя на ищцата в производства по чл.19, ал.3 ЗЗД, е била вписана, още преди да се признае собственост на същата върху тях, имала е знание за това, че се обявяват за окончателни договори за имоти, върху които е била вписана ипотека в полза на банката като обезпечение. Същата е обвързана от решението по постановеното дело съгласно чл.429, ал.3 ГПК, тъй като е трето лице, чиято вещ е с наложена ипотека за обезпечение на дълга и вискателят е насочил изпълнението срещу недвижимите имоти.

Не следва да се разглеждат възраженията на ищцата относно нищожност на клаузи на договора за кредит, респективно за начина на формиране на размера на дълга, тъй като не е страна в материалното правоотношение.

По исковата претенция по чл.124, ал.1 ГПК вр. чл.170 ЗЗД за установяване на несъществуващо ипотечно право, учредено в полза на „Юрибанк България” АД с НА за учредяване на договорна ипотека върху недвижими имоти № 198, том III, н.д.№ 560 от 3.06.2008г на нотариус Ц. Д. с рег. № *** от НК, и липсата на валидно ипотечно правоотношение между Е. П. К. и банката също е неоснователна. Ищцата е собственик на имот, върху който е учредена ипотека за обезпечаване на чуждо задължение, като при неизпълнение на задължението от главния длъжник, ипотекарният кредитор може да насочи принудително изпълнение и да се удовлетвори от стойността на имота. Ипотекарният длъжник може да се защити с иск за установяване, че ипотечното право не съществува при започнало изпълнително производство, каквото се установява, че е образувано по издадения изпълнителен лист срещу длъжника и е насочено изпълнение спрямо процесните имоти. Възраженията, че не е била налице яснота относно ипотекарния кредитор поради неизвършване на вписване на цесиите е неоснователно, тъй като в НА за учредяване на ипотека се установява, че е вписан ипотекарният кредитор, който е първоначалният след извършената втора цесия. Промяната на същия чрез извършване на цесия и липсата на съответно вписване на същото не води до недействителност на ипотека по чл.170 ЗЗД.

Вписването на ипотеката,/респективно промените, които се извършват/, е само един от елементите от фактическия състав по учредяването на ипотеката. То е различен юридически акт от самата ипотека и съответно основанията за недействителност на ипотеката, на учредяването на ипотеката като цяло и на вписването на ипотеката, са различни. Учредяването на ипотеката е недействително при наличие на някои от посочените в чл. 170 от ЗЗД основания. /Виж Решение № 553 от 20.12.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1166/2011 г., IV г. о., ГК./

Учредената ипотека не е прекратена по смисъла на чл.179 ЗЗД. Възраженията дали двата договора за цесия са били вписани при условията на чл.171 ЗЗД са ирелевантни за правата на банката-като обезпечен кредитор, а биха могли да се релевират от други възискатели относно привилегиите на обезпеченото вземане, а не и за оспорване на качеството на кредитор. Невписването на ипотеката не води до нейното прекратяване, а касае само нейната противопоставимост. В този смисъл е решение на № 131/2012г по гр.д.№ 720/2011г на I ГО, № 291/2014г. по гр.д.№ 2193/2014г на IV ГО, както и определение № 70/2015г по ч.т.д.№ 3746/2014г на II Т.О. Въз основа на изложеното не се установява, че ипотечното право не съществува и исковата претенция следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.3 ГПК следва да бъде осъдена Е. П. К. с ЕГН ***** да заплати на „Юробанк България” АД с ЕИК 000694749 сумата от 360лв. за юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260998/21.03.2022г, постановено по гр.д.№ 9908/2019г по описа на СГС, I ГО.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК Е. П. К. с ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ на „Юробанк България” АД с ЕИК 000694749 сумата от 360лв. за юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението може да се обжалва при условията на чл.280 от ГПК с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____